

[Justitsministeren.]

stillede i udsigt under første behandling af lovforslaget, vil jeg ikke lægge skjul på, at jeg var lidt ked af at stille ændringsforslag vedrørende hovedvejsbestemmelsen. Mit forslag var nemlig stort set enslydende med det udkast, som den norske gruppe i det fællesnordiske udvalg, der har udarbejdet forslaget til fællesnordiske regler, har opstillet, og der var således en nærliggende mulighed for en ensartet nordisk formulering, som jeg syntes virkede tillokkende, ikke mindst efter at vi lige har afsluttet Nordisk Råds møde, hvor man gik ind for fællesnordisk lovgivning i videst muligt omfang. Det viste sig imidlertid, at udvalgets flertal ønskede en anden formulering, og det har jeg bøjet mig for, idet det afgørende for mig er, at der ikke derved sker nogen realitetsændring, og at vi således dog i realiteten følger reglerne i vore nordiske nabolande.

Inden lovforslaget sættes til afstemning, vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremsætte nogle bemærkninger om det spørgsmål, som vel navnlig kan ventes at volde vanskelighed, nemlig spørgsmålet om vi skal have fuldt stop, som udvalgets mindretal foreslår, eller vi skal have, hvad man kan kalde den modificerede eller betingede stopregel, som udvalgets flertal og jeg foreslår.

Ser man på den kraftige propaganda, som navnlig motororganisationerne har drevet for at gennemføre fuldt stop, forekommer det mig iøjnefaldende, at der ikke fremføres noget virkeligt argument for en sådan regel udover en henvisning til reglens formodede pædagogiske virkning og en beklagelse af, at vi danskere har en dårlig færdselskultur, et synspunkt, som de ærede talere også i dag har fremdraget. Jeg erkender gerne, at færdselskulturen kunne være meget bedre, men jeg tror, at vi gennem propaganda og oplysningsarbejde må kunne gøre en indsats på dette område. Som argument for en ubetinget stopregel kan jeg ikke acceptere denne betragtning.

Der kan derimod anføres en række argumenter mod at gennemføre fuldt stop på hovedvej.

For det første findes en sådan bestemmelse ikke i noget land, heller ikke i Amerika. Dette land er blevet draget stærkt ind i diskussionen om lovforslaget, og jeg skal derfor sige et par ord i den forbindelse. Jeg synes, vi skal være forsigtige med

at drage slutninger fra amerikansk lovgivning til dansk lovgivning, og det er karakteristisk, at de forskellige beretninger fra USA praktisk talt aldrig citerer lovbestemmelser derovrefra. Sagen er formentlig den, at der i USA indenfor trafiklovgivningen gælder forskellige regler fra stat til stat. Hver enkelt stat er principielt suveræn med hensyn til lovgivningen på statens område. Forbundsstaten med hovedsæde i Washington har senest i 1949 udsendt en såkaldt modellov om trafikregulering på hovedveje.

Den tjener som mønster for enkeltstaterne, som i deres færdselslove søger at leve op til dette mønster, men i hvilket omfang de enkelte stater, der som nævnt selv bestemmer over deres færdselslovgivning, virkelig har fulgt denne lov, kan vi herhjemme ikke sige noget om med sikkerhed. Vi tør formentlig sige, at ingen enkelt stats lov går videre i sit krav om stop for hovedvej end forbundsstatens modellov. Derfor har det interesse at undersøge, hvad dens bestemmelser går ud på. Den foreskriver, at der opsættes særlige stoptavler, d. v. s. tavler, der i tekst påbyder stop ved kryds og vejmundinger i det, der kaldes through-highways. Når den fra siden kommende har stoppet, skal han kun holde tilbage for hovedvejsfærdsel, der er så nær ved skæringen, at fremkørsel vil medføre umiddelbar fare — der bruges udtrykket immediate hazard —, men derefter må han køre frem, således at anden hovedvejsfærdsel skal holde tilbage for den fra sidevejen kommende. Mange steder har man iøvrigt stopskilte ved alle fire udmundinger i kryds.

Nu er trafikintensiteten i USA langt større end her, og jeg tør ikke afvise, at vi ad åre, når færdselsintensiteten er steget stærkt, må indføre en regel, der svarer til den amerikanske modellov, men i øjeblikket er tiden næppe inde dertil.

Dernæst betvivler jeg, at en ubetinget stopregel virkelig overholdes, og man bør ikke gennemføre lovregler, som man på forhånd kan sige ikke vil blive overholdt. Det har glædet mig at se, at man i et land som England, hvis færdselskultur jo er højt berømmet, ifølge de foreliggende oplysninger deler dette synspunkt. Jeg ved godt, at tilhængere af den ubetingede stopregel herover vil sige, at alle vore færdselsregler daglig bliver overtrådt. Det er rigtigt, men der er alligevel den forskel, at der her er tale om en absolut bestemmelse, om hvilken man på